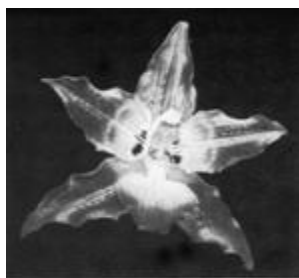

Huntleya burtii (Endres & Rchb.f.) Pfitzer

Vindplaats:

De eerste exemplaren werden door een zekere M. Endres in 1867 in Costa Rica gevonden. Het verspreidingsgebied is echter veel groter en strekt zich uit tot Panama, Colombia, Venezuela, Trinidad en Ecuador. Deze planten groeien vooral in regenrijke bossen op schaduwrijke plaatsen, tot op hoogten van ca 900 meter boven zee.

Omschrijving:

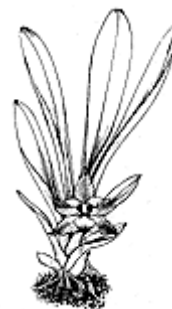
Het geslacht *Huntleya* heeft, zoals tot dusver wordt aangenomen, drie vertegenwoordigers nl. *H. meleagris* uit Brazilië, *H. lucida* een zeldzame soort uit Venezuela en *H. burtii*.

De kenmerken waarop deze planten speciaal bij dit geslacht worden ingedeeld zijn heel complex en hebben in de loop der tijden vaak aanleiding gegeven tot verwarring. Zo zelfs, dat enkele auteurs nu nog van mening zijn dat *H. burtii* en *H. meleagris* synoniemen zijn voor een en dezelfde plantensoort. In het algemeen wordt echter aangenomen dat we hier met 2 verschillende soorten te doen hebben.

Onze *H. burtii* heeft geen pseudobulben.

De 25 tot 30 cm lange lichtgroene bladeren staan in een waaivorm gerangschikt.

Bij grotere planten ontstaan er meerdere bloemstengels tegelijk of na elkaar vanuit de buitenste bladeren. De ca 15 cm lange stengels dragen één bloem van ongeveer 10 cm doorsnee, soms zelfs iets groter. Afhankelijk van het land van herkomst kunnen er zich vrij grote verschillen in bloemkleur en grootte voordoen. De lichtwelriekende bloemen hebben een merkwaardige lichtbruine tekening op een lichtgele ondergrond, zodat het lijkt of de bloemen okerkleurig zijn. Op de petalen zitten aan de basis 2 grote paarse vlekken. De lip is wit aan de basis en loopt in een omgebogen paarsbruin gestreepte punt uit. Verder heeft de bloem een stevige wasachtige structuur en blijft enkele weken goed.

Cultuur:

Een plant voor een koel-gematigd klimaat op een beschaduwde plaats.

Vooraf deze 50% schaduw en een constant vochtig (niet nat) potmengsel zijn van belang.

Het gemakkelijkste is potcultuur (plastic) waarin een zeer luchtig mengsel van ½ vers veenmos, eventueel wat luchtiger gemaakt door er geknipt beukenblad door te mengen. Bij het oppotten moet men de plant nogal hoog zetten; de plant heeft de neiging iets boven het plantmateriaal te willen uitgroeien.

Bij vele andere orchideeën kunnen soms bulben min of meer onder het plantmateriaal bedolven zijn zonder schade. De voet van *H. burtii*, waar deze op de wortelstok zit mag niet onder het mengsel zitten. Wel mag er losjes wat vers veenmos om de plant gelegd worden.

De vele wortels, die deze plant maakt groeien voor een deel boven het steeds vochtige mengsel uit. Daarom is het raadzaam om 2 keer per jaar het bovenlaagje van het potmengsel door vers sphagnum (veenmos) te vervangen.

Bij het jaarlijks, of hoogstens 2-jaarlijkse verpotten- liefst na de bloei, dus in de herfst- moet men zeer voorzichtig te werk gaan omdat de *Huntleya* brekage aan wortels slecht verdraagt.

Met het gieten moet men voorzichtig te werk gaan zolang de nieuwe scheut(en) nog klein is (zijn); zorgt dat er geen water in de topblaadjes blijft staan, waardoor snel rotting kan ontstaan.

Zodra de wortelgroei doorzet aan de nieuwe scheuten kan dit geen schade meer veroorzaken.

In de groeiperiode, die voornamelijk in de zomer valt kan het bijmesten met vloeibare meststoffen heel goed zijn. Vermijd beslist te hoge concentraties van welke soort mest ook bij planten die geen rusttijd kennen, zoals deze !!

Met bovengenoemde kweekomstandigheden zal het kweken van deze fraaie soort geen problemen opleveren ook niet voor vensterbankkwekers of bij hen, die een serre hebben.

Maart 1975